

ČESKÁ REPUBLIKA

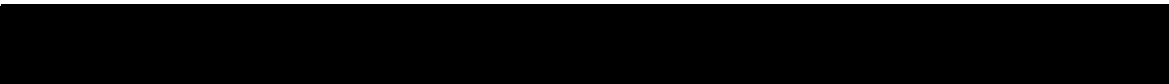
ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Mörtlovou v hlavním líčení konaném dne 29. června 2023 v Táboře

takto:

Obžalovaná

je vinna, že

dne 26. 5. 2020 od 9:15 do 11:10 hodin v Táboře, [redacted] – na služebně Policie ČR, Územního odboru Tábor, při výslechu Generální inspekci bezpečnostních sborů, oddělení České Budějovice, do protokolu o trestním oznámení, po řádném poučení – mj. i o trestněprávních následcích krivého obvinění, záměrně nepravdivě obvinila svého bývalého přítele prap. [redacted] že v přesně nezjištěné dny v období od září 2017 do prosince 2018 s frekvencí cca dvakrát měsíčně, ji, v průběhu výkonu nočních služeb na Obvodním oddělení [redacted] jezdil kontrolovat do místa jejího tehdejšího bydliště – [redacted] přičemž se tam někdy i krátce vyspal, a to cca od 22:30 hodin, když si předtím nastavil budík tak, aby vstal a byl včas na kontrolním bodu, který byl v 1:00 hodin, a někdy přijel kolem 6:00 hodin a odvedl její dceru [redacted] do školky, a pak se vracel do služby, která mu končila v 7:00 hodin, přičemž byl domluven s kolegou, se kterým sloužil, že kdyby se něco dělo, tak má pro něj hned přijet a volat mu na mobilní telefon, v důsledku čehož policejní orgán Generální inspekce bezpečnostních sborů, oddělení České Budějovice dne 12. 11. 2020 pod sp. zn. GI-1902/TČ-2020-842050 zahájil úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu porušení povinnosti dozorců nebo jiné služby podle § 390 odst. 1 trestního zákoníku, načež proběhlo prověřování, které skončilo usnesením téhož policejního orgánu ze dne 26. 3. 2021 č. j. GI-1902-41/TČ-2020-842050, pravomocným dne 30. 3. 2021, o odložení věci podle § 159a odst. 1 trestního řádu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Skopcová.

tedy

jiného lživě obvinila z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání,

čímž spáchala

přečin krivé obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku

a odsuzuje se

za tento přečin a za sbíhající se přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku, jímž byla obžalovaná uznána vinnou a odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v Táboře ze dne 3. 12. 2020, č.j. 3 T 126/2020-238, pravomocným dne 22. 12. 2020,

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k **souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 24 (dvacet čtyři) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce **40 (čtyřicet) měsíců.**

Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku se obžalované ukládá přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení uhradit podle svých sil škodu trestnými činy způsobenou.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se ruší výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Táboře ze dne 3. 12. 2020 č. j. 3 T 126/2020-238 jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazují, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaná povinna zaplatit na náhradě škody poškozenému [redacted] na náhradě nemajetkové újmy v podobě duševních útrap částku 100 000 Kč.

Odůvodnění:

1. V této trestní věci bylo rozhodnuto původně odsuzujícím rozsudkem ze dne 18. 1. 2023, č.j. 5 T 174/2022-176. V odvolacím řízení ovšem Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře usnesením ze dne 23. 3. 2023, č.j. 14 To 38/2023-196 tento rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
2. Z odůvodnění tohoto zrušujícího usnesení odvolacího soudu mimo jiné vyplývá následující:
3. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně jako celek v souladu s ust. § 254 odst. 1 trestního řádu a přezkumu podrobil i zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Dospěl k závěru, že oprávněmu prostředku obžalované je možno přisvědčit z následujících důvodů. Odvolací soud ale neshledal nic, co by svědčilo o porušení procesních norem soudem I. stupně.
4. Podle odvolacího soudu tedy řízení před soudem I. stupně netrpí takovými vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a které by mohly negativně ovlivnit správnost a především zákonnost napadeného rozhodnutí. Nebyly tedy zjištěny žádné vady, které by ve svém důsledku mohly vést ke zrušení rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 18. 1. 2023, č. j. 5 T 174/2022-176. Krajský soud má však po přezkumu veškerého spisového materiálu výhrady k samotnému rozhodnutí. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 18. 1. 2023 vyplývá, že obžalovaná [redacted] po řádném procesním poučení odmítla ve věci vypovídat a tudíž ve smyslu § 207 odst. 2 trestního řádu byla její výpověď z přípravného řízení (č.l. 25 – 27) přečtena. Podrobnému výslechu byl podroben poškozený [redacted] Vyslechnut byl před

soudem I. stupně osobně svědek [REDAKCE] Se souhlasem stran řízení následně podle § 211 odst. 6 trestního řádu přečteny úřední záznamy o podaných vysvětlení svědků, a to: [REDAKCE]

[REDAKCE] Podle § 213 odst. 1 trestního řádu stranám řízení předloženy k nahlédnutí listinné důkazy, a to písemné trestní oznámení poškozeného včetně příloh č. 1 2-14, rozsudky OS Tábor č. j. 12 Nc 78/2017-8 a 30 P 29/2020-25 č.l. 63 – 67, kopie podstatné části spisu GIBS sp. zn. GI-1902/TC-2020-842050 na č.l. 69 – 126 trestního spisu, a dále osobní charakteristiky obžalované. Konstatován dále v souladu s ust. § 213 odst. 2 trestního řádu opis rejstříku trestů obžalované [REDAKCE] Podle stejného ustanovení trestního řádu byl k důkazu proveden přílohový spis Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 126/2020, z něho zejména trestní příkaz s doručenkou na č.l. 238. K veškerým těmto důkazům měla možnost obžalovaná [REDAKCE] se v rámci hlavního líčení vyjádřit. Za nadbytečný shledal procesní soud důkaz výsledkem nezl. [REDAKCE] Následně po závěrečných návrzích státní zástupkyně i obžalované Okresní soud v Táboře ve věci rozhodl způsobem, který se podává z výrokové části napadeného rozsudku.

5. Odvolací soud připomněl, že obžalovaná [REDAKCE] byla podanou obžalobou viněna z úmyslného přečinu krivé obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku, kdy u druhé skutkové podstaty (odstavec 2) zákon rovněž předpokládá ze stejných důvodů jako u odstavce 1 úmysl přímý ve vztahu k lživému obvinění, přičemž navíc je zde vyžadován specifický úmysl, a to úmysl přivodit trestní stíhání, u kterého však postačuje i srozumění s jeho následkem, tj. i úmysl eventuální. Obvinění z trestného činu spočívá v jednání pachatele, které může být podnětem k trestnímu stíhání konkrétní nevinné osoby. Zpravidla půjde o oznámení učiněné některému orgánu činnému v trestním řízení, kdy forma tohoto oznámení není rozhodná. Oznámení může být učiněno i zprostředkovaně sdělením jiným orgánům nebo osobám, jestliže tak pachatel jedná se záměrem, aby se touto cestou dostalo do ruky orgánu trestního řízení a stalo se předmětem k trestnímu stíhání lživě obviněné osoby. Lživé obvinění se musí týkat jen trestného činu, tedy činu, který má znaky přečinu nebo zločinu. S ohledem na výše uvedený výklad je odvolací soud toho názoru, že doposud nebyly náležitým způsobem objasněny všechny zákonem předpokládané znaky žalovaného přečinu.
6. Z pohledu odvolacího soudu nebylo náležitým způsobem doposud bez nejmenších pochybností prokázáno, co bylo hlavním důvodem, proč vlastně obžalovaná [REDAKCE] podala trestní oznámení na poškozeného [REDAKCE] Pro posouzení této skutečnosti nutno vycházet z protokolu o trestním oznámení obžalované ze dne 26. 5. 2020, kde v jeho závěrečné pasáži obžalovaná popisuje, co ji přimělo k tomu, aby na poškozeného [REDAKCE] trestní oznámení podala. Touto problematikou se procesní soud náležitým způsobem nezabýval a v podstatě při svém rozhodování převzal skutečnosti tvrzené podanou obžalobou, aniž by se blížeji vypořádal řádným způsobem s obhajobou obžalované [REDAKCE] V této souvislosti lze přisvědčit tvrzení obžalované a stejně tak i tvrzení státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře, že doposud nebyla náležitým způsobem prokázána subjektivní stránka žalovaného přečinu. Faktem zůstává, že přečin krivého obvinění je opravdu trestným činem poměrně složitým na dokazování. Odvolací soud Okresnímu soudu v Táboře vytýká, že v odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje na výpovědi policistů - kolegů poškozeného [REDAKCE] za situace, kdy tyto osoby byly v řízení GIBS vyslýchány na úřední záznamy o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu a tyto jejich svědecké výpovědi se staly mimo dalších důkazních prostředků podkladem pro rozhodnutí, které GIBS podle § 159a odst. 1 trestního řádu učinil. Lze proto přijmout názor státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře v tom směru, že obsah usnesení podle § 159a odst. 1 trestního řádu není stěžejním důkazem a nelze pro účely stávajícího trestního řízení čerpat z jeho odůvodňující části. Odvolací soud v této souvislosti poukazuje na obsah nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2022, sp. zn. III. ÚS 808/22, jehož předmětem se stalo dokazování

obsahem připojeného trestního spisu a úředním záznamem o podaném vysvětlení. Dle tohoto nálezu dokazování obsahem připojeného spisu nesmí být porušeny garance práva na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny, práva na obhajobu dle čl. 40 odst. 3 Listiny, jakož ani práva na rovnost v řízení dle čl. 37 odst. 3 Listiny, a to zejména tím, že by takto byly získány důkazy, které by v předmětném (pozdějším) trestním řízení byly nepřípustné. Neporušitelnost zákazů důkazního práva se nevztahuje jen na samotné důkazy získané v jiném (dřívějším trestním řízení), které by byly v pozdějším trestním řízení nepřípustné, ale brání i tomu, aby tyto zákazy byly obcházeny tím, že místo přímého provedení nepřípustného důkazu v pozdějším řízení se orgán činný v trestním řízení „prolomí“ k jeho obsahu prostřednictvím příslušných pasáží odůvodnění rozhodnutí z dřívějšího řízení, které tento obsah rekapituluje a které je v tomto pozdějším řízení provedeno jako listinný důkaz. (NE)přípustnost určitého důkazu v pozdějším trestním řízení však musí být posuzována podle obecných pravidel dokazování vázících se k orgánům činným v trestním řízení.

7. Odvolací soud vnímá, že v průběhu hlavního líčení před soudem I. stupně byla procesní formou provedena celá řada důkazů, nicméně důkazy zásadní povahy provedeny procesní formou nebyly. Ani jeden z kolegů poškozeného [REDAKCE] – příslušníků Policie ČR – Obvodního oddělení [REDAKCE] kteří v rozhodné době, tedy v období od září 2017 do prosince 2018 vykonávali společně s poškozeným své služební povinnosti, nebyly procesní formou vyslechnuti v přípravném řízení a ani v řízení před soudem I. stupně. Jedná se zejména o svědky [REDAKCE].
- [REDAKCE] Obsahy výslechů těchto osob musí být posuzovány v kontextu s dalším již procesně provedenými důkazními prostředky a musí být najisto postaveno, zda jednáním obžalované [REDAKCE] je naplněna jak subjektivní, tak i objektivní stránka žalovaného přechinu. Krajský soud tedy uzavírá, že procesní soud se doposud náležitým způsobem nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, neprovedl důkazy, které se ve věci pro jejich důležitost nabízely. Jeho skutkové závěry jsou tudíž zcela předčasné, a proto byl odvolací soud nucen napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu zrušit. Konečně byl naplněn i důvod pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. f) trestního řádu, a to ve vztahu k výroku učiněnému podle § 228 odst. 1 trestního řádu, kterým obžalovaná zavázána povinností zaplatit na náhradu škody poškozenému [REDAKCE] na náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap částku 100 000 Kč. Své rozhodnutí učiněné v rámci adhezního řízení sice procesní soud odůvodnil v odstavci 23) – 26) napadeného rozsudku, nicméně s tímto odůvodněním se opět odvolací soud plně neztotožnil. Specifikace nemajetkové újmy v podobě duševních útrap vychází toliko z tvrzení poškozeného [REDAKCE] dle kterého obžalovaná [REDAKCE] jeho osobu zásadním způsobem poškodila v zaměstnání, v rodině, i v osobním životě. Poškozený u hlavního líčení konaného dne 18. 1. 2023 předložil soudu vyčíslení na náhradu nemajetkové újmy v písemné podobě, které bylo soudem čteno. Poškozený upřesnil, že uplatňuje nárok z titulu tzv. duševních útrap, které v rámci svého výslechu po řádném procesním poučení specifikoval. Odvolací soud vědom si ustanovení § 81, 82, 2951 a 2956 občanského zákoníku je toho názoru, že i adhezní řízení musí respektovat hmotně právní ustanovení zvláštních předpisů, na nichž jsou nároky poškozených založeny, a vycházet z nutnosti, že je to poškozený, kdo svůj nárok musí řádně a včas uplatnit a především prokázat. I uplatněné nároky na náhradu nemajetkové újmy musí být proto podloženy takovými skutečnostmi, které umožní dostatečně přesnou specifikaci nemajetkové újmy, v daném případě tvrzené duševní útrapy poškozeného [REDAKCE]. Jeho nárok na náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap byl sice uplatněn včas, a vyspecifikován v hlavním líčení, nicméně nebyl náležitým způsobem objektivizován. Nestáčí tedy pouhé vyjádření poškozeného, v čem on tvrzené duševní útrapy spatřuje. Jeho tvrzení musí být podloženo náležitými důkazními prostředky, které by objektivizovaly, jakým způsobem byl poškozen jednáním obžalované [REDAKCE] v zaměstnání (tedy v rámci výkonu své práce příslušníka Policie České republiky), dále v rodině, i v osobním životě. Nelze přehlédnout, že poškozený [REDAKCE] je příslušníkem Policie ČR, který, jak trefně v opravném prostředku zmínil obhájce obžalované [REDAKCE] musí snést větší míru psychické zátěže, jelikož se často dostává do konfliktních a stresujících situací a měl by

tedy být zvyklý na větší míru psychické zátěže při svém povolání. Navíc není zřejmé, že by v důsledku prožitých duševních útrap vyhledal nějakého odborného lékaře – psychologa nebo psychiatra, či by bral nějakou medikaci. Otázkou pak zůstává, zda poškozený, u něhož měla nemajetková újma v podobě duševních útrap vzniknout, mohl i nadále vykonávat tak zodpovědnou práci, jakým je výkon u Policie ČR.

8. Byť je nepochybně výlučným právem soudu I. stupně hodnotit provedené důkazy, je však nezbytné, aby při jejich hodnocení postupoval v souladu s trestním řádem, zejména dle zásad rozvedených v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu a co se týče odůvodnění napadeného rozsudku pak podle zásad rozvedených v § 125 trestního řádu. Skutkové vývody procesního soudu nelze s ohledem na absenci naznačených důkazních prostředků, které je nutno realizovat v průběhu hlavního líčení, považovat za dostatečně podložené. Proto se soudu I. stupně ukládá, aby při novém rozhodnutí ve věci samé postupoval důsledně dle shora citovaných procesních zásad a při svém závěru o vině či nevině obžalované [redacted] předmětnou trestnou činností se vypořádal se všemi shromážděnými důkazními prostředky a se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Teprve poté bude moci, až realizuje výsledky svědků [redacted] a doplňujícímu výsledku k uplatněnému nároku na náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap opětovně podrobí poškozeného [redacted] může učinit odpovědný závěr o tom, zda jednání obžalované [redacted] je jednáním v rozporu se zákonem, které lze s ohledy na všechny jeho zákonem předpokládané znaky podřadit pod žalovanou skutkovou podstatu přečinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku. Následně se bude muset podle příslušného ustanovení trestního řádu vypořádat i s uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap, který v daném trestním řízení uplatnil poškozený [redacted]. Ze všech shora rozvedených důvodů proto krajský soud ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b), c), f) trestního řádu k odvolání obžalované [redacted] napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací soud připomíná, že v novém hlavním líčení se musí nalézací soud řídit závaznými pokyny, které mu byly odvolacím soudem dány shora, musí se zabývat v náležitém rozsahu již zmíněnou argumentací opravného prostředku obžalované [redacted] a teprve poté může ve věci spolehlivě a v souladu se zákonem rozhodnout.
9. Podepsaný soud po zrušení věci odvolacím soudem provedl další hlavní líčení. V něm byli vyslechnuti níže označení policisté, tehdejší kolegové poškozeného [redacted] jakož i sám poškozený [redacted].
10. Po zhodnocení všech nově provedených důkazů v kontextu s těmi, jež byly již provedeny při prvním hlavním líčení dospěl soud k závěru, že je na místě rozhodnout znovu odsuzujícím rozsudkem, a to z následujících důvodů:
11. Pokud jde o výpověď obžalované, v hlavním líčení soud podle § 207 odst. 2 trestního řádu přečetl výpověď obžalované z přípravného řízení, neboť tato využila svého zákonného práva a odepřela výpověď.
12. Dále byl vyslechnut svědek (poškozený) [redacted] manžel obžalované [redacted] a za souhlasu procesních stran byly podle § 211 odst. 6 trestního řádu přečteny úřední záznamy o vysvětleních těchto osob: [redacted]
13. Provedeny byly i důkazy listinného charakteru, z nichž ty nejpodstatnější a zjištění z nich učiněná jsou níže citovány. Zamítnut byl jako nadbytečný návrh na provedení výsledku svědkyně – nezletilé [redacted]. Toho se domáhala obhájka s odůvodněním, že v přípravném řízení byla nezletilá vyslechnuta jen podle § 158 odst. 6 trestního řádu na úřední záznam o podaném vysvětlení, o čemž nebyl vyrozuměn obhájce obžalované, který tak neměl možnost se výsledku zúčastnit a případně klást této svědkyni dotazy. Mělo být postupováno podle § 158 odst. 9 trestního řádu.

Podle obžalované se jedná o klíčovou svědkyni, která by měla být vyslechnuta v hlavním líčení, nebyla-li řádně vyslechnuta v přípravném řízení. Podepsaný soud ovšem dospěl k závěru, že jednak není vhodné vyslýchat v hlavním líčení před trestním soudem desetiletou nezletilou dívku, a to ke skutečnostem, které se měly udát před 4 lety, kdy jí bylo cca 6 let, navíc ke skutečnostem souvisejícím se vztahem obžalované s poškozeným, který neskončil zrovna pozitivně. Dalším důvodem je fakt, že se tento případný důkaz soudu jevil jako nadbytečný, neboť ve věci byly opatřeny a před soudem provedeny i další důkazy, na jejichž podkladě a po jejichž vyhodnocení jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech bylo možné uzavřít, že tyto poskytují dostatečný důkazní materiál k tomu, aby mohlo být ve věci spolehlivě rozhodnuto i bez provedení navrhovaného výslechu této nezletilé svědkyně.

14. Obžalovaná [redacted] se k jednání, kladenému jí za vinu, nedoznala. Vypověděla, že k ní poškozený [redacted] jezdil, když měl noční, ale ne každou službu, asi 2x měsíčně, přičemž většinou přijel před 21. hodinou, jen ji pozdravil nebo jí dovezl domácí mléko, a potom se zastavil později v průběhu noční služby (v uniformě) a lehl si, někdy na hodinu, někdy méně, a vždy si buď nařídil budíka, aby byl na tom kontrolním bodě v 1:00 hodinu, anebo byl domluven s kolegy, ať mu zavolají, kdyby se něco dělo. Jednou mu dokonce nějaký kolega volal, že musí jet k případu. Obžalovaná se o tom svěčila kamarádkám [redacted] a ten rozhovor s [redacted] poslouchal i kamarád [redacted]. Nezletilá dcera obžalované – [redacted] poškozeného u nich v bytě zaregistrovala, když se kolem půlnoci vzbudila a šla na záchod a zpátky do postele. Trestní oznámení na poškozeného podala obžalovaná proto, aby zastavila útok na ni ve formě neustálých kontrol od Policie ČR v [redacted] a ataky na jejího manžela – udání na poště a pomluvy.
15. V hlavním líčení obžalovaná odmítla vypovídat, pouze na závěr prohlásila, že je nevinná.
16. V hlavním líčení byl jako svědek vyslechnut [redacted] ten zejména vypověděl, že to, z čeho jej obžalovaná obvinila, se nezakládá na pravdě. Byl ostatně kvůli údajnému porušení dozorcí služby dlouho prověřován ze strany GIBS, ale obvinění obžalované se nepotvrdilo. Poškozený také podrobně popsal způsob soužití s poškozenou a důvod, proč se rozešli. Pokud jde o uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy, který uplatnil za duševní útrapy v částce 100 000 Kč, k tomu zejména vypověděl, jak jej nepravdivé udání ze strany obžalované poznamenalo v profesním životě, neboť byl dlouhodobě vyšetřován ze strany GIBS a v [redacted] což je malé město, o tom skoro všichni věděli. Vysvětlil, proč nevyhledal žádného psychiatra či psychologa a neužíval případně žádné dostupné léky. Odlišil, že duševní útrapy mu obžalovaná způsobila zejména v jeho soukromém životě, ale ty měly nepochybně dopad i na jeho práci, ale byl schopen vše zvládnout sám. Psychotestům byl podroben na samém začátku, kdy začal být policistou. Zdravotní prohlídku absolvoval nedávno.
17. [redacted] ve svém vysvětlení mimo jiné uvedla, že s obžalovanou nebyly kamarádky, ale bavily se spolu. Obžalovaná jí neříkala, že by u ní poškozený během noční služby spal. Ohledně osob obžalované a poškozeného jmenovaná uvedla, že obžalovaná je sobecká, hysterická, žárlivá a paranoidní a poškozený je policista, který svou práci „žere“, a ve vztahu s obžalovanou uměl být dost žárlivý.
18. Otec obžalované [redacted] mimo jiné vypověděl, že s obžalovanou není v kontaktu od doby, kdy si od něj půjčila peníze a už je nevrátila. Do jejího vztahu s poškozeným se nepletl a co se mezi nimi stalo, ho nezajímalo. Poškozeného trochu poznal pouze na oslavě svých narozenin, jinak ho nevidal. Na té oslavě si obžalovaná nechtěně polila horkou vodou z rychlovarné konvice stehno, načež všechny vzbudila s tím, že se opačila. Její sestra [redacted] jí na stehno dala mokrý ručník na zchlazení popáleniny a poškozený chtěl obžalovanou odvézt do nejbližší nemocnice, což ona ale odmítla s tím, že se nechá ošetřit v nějaké nemocnici při cestě do Tábora.
19. Sestra obžalované, [redacted] vypovídala zcela obdobně jako její otec, navíc vyslovila domněnku, že vzhledem k minulosti a povaze obžalované věří spíše tomu, že obžalovaná mohla

poškozeného [REDAKCE] pomlouvat a nevěří tomu, že by poškozený během nočních služeb spal u obžalované.

20. [REDAKCE] (bývalý manžel obžalované) uvedl, že se s obžalovanou rozvedl před šesti lety a mají spolu desetiletou dceru [REDAKCE] která byla koncem roku 2017 soudem svěřena do péče obžalované. Jelikož tehdy on i obžalovaná bydleli v [REDAKCE] většinou přesně nedodržovali stanovené termíny a na péči o dceru se domlouvali. Později měli mezi sebou problémy a obžalovaná řešila hlavně své osobní problémy, a v létě roku 2020 byla [REDAKCE] svěřena do jeho péče. Fakticky už u něj dcera bydlela od ledna 2020 stále. O dceru také po celou dobu pečovali jeho rodiče, s nimiž nezletilá jezdila téměř každý víkend na chatu do [REDAKCE]. O vztahu mezi obžalovanou a poškozeným [REDAKCE] nic neví, nezajímal se o důvod, proč se rozešli, a hlavně neměl poškozeného rád. V současné době se [REDAKCE] s poškozeným baví více a oba se shodli na tom, že obžalovanou neměli potkat. Tomu, že měl poškozený spát u obžalované v době služby, nevěří, vlastně nevěří téměř ničemu, co obžalovaná říká.
21. [REDAKCE] (švagrová poškozeného) vypověděla, že vztah poškozeného s obžalovanou byl zezáčátku v pořádku. [REDAKCE] sice měla na obžalovanou svůj názor, že se jedná o vypočítavou a ulhanou osobu, ale když s ní byl poškozený šťastný, tak se do jejich vztahu nepletla. Po dobu, co byli spolu, jí obžalovaná nikdy neříkala nic o tom, že by u ní poškozený spal během noční služby. To začala obžalovaná tvrdit, až když se s poškozeným rozešli. [REDAKCE] tomu nevěří, a to proto, že poškozený je velice spolehlivý policista, a obžalovaná je vypočítavá a ulhaná, a když se chtěl poškozený od obžalované odstěhovat, dělala obžalovaná hrozné scény.
22. V přípravném řízení byl vyslechnut také [REDAKCE] ten mimo jiné uvedl, že asi před pěti lety se přes Facebook poznal s obžalovanou, která v té době již chodila s poškozeným [REDAKCE], o němž mu vyprávěla. On poškozeného nikdy neviděl. Když se obžalovaná s poškozeným rozešla, byla nějaká „grilovačka“ u její kamarádky [REDAKCE] on ([REDAKCE]) na té „grilovačce“ byl taktéž, a pak spal u obžalované. Druhý den jel domů, a už se nevidali. Obžalovaná si asi myslela, že spolu chodí, ale on ji poté již neviděl, akorát jednou, když potřebovala sehnat peníze, tak jí je půjčil, a ona mu je do současné doby nevrátila. Neviděl ji asi 2,5 roku, ani nebyli v žádném kontaktu, až cca 3 týdny před tímto výsledkem (podání vysvětlení proběhlo 22. 8. 2022) mu obžalovaná napsala zprávu, že ho navrhla jako svědka, aby řekl z jejího vyprávění vše ohledně poškozeného, a aby dosvědčil, že na ni poškozený bouchal na dveře, a že ji otravoval. [REDAKCE] poté obžalované zavolał a řekl jí, že těžko může dosvědčit, co na vlastní oči neviděl a zná to všechno jen z jejího vyprávění. Obžalovaná mu vyprávěla, že po rozchodu ji poškozený otravoval, a že se kvůli tomu musela odstěhovat do [REDAKCE] aby měla klid. On ale netuší, co je na tom pravdy, je to už dlouhá doba, co mu vyprávěla svůj příběh, a on už si přesně nepamatuje, co všechno říkala. Měl z toho pocit, že je na poškozeného naštvaná, ale byla to jejich záležitost a on se do toho nepletl. Neslyšel, že by si poškozená stěžovala na to, že u ní poškozený přespával v době, kdy měl noční službu.
23. [REDAKCE] vypověděla, že byla dost dobrou kamarádkou obžalované, ale jakmile obžalovaná beze slov a vysvětlení jednoho dne zmizela (odstěhovala se), tak s ní přestala komunikovat. Ten její odchod byl delší dobu po rozchodu s poškozeným [REDAKCE] už měla vztah s [REDAKCE]. Obžalovaná je notorická lhářka, která z každého tahala „prachy“. Když ještě byly kamarádky a obžalovaná byla ve vztahu s poškozeným, obžalovaná jí sdělila, že u ní poškozený občas přespál, ale jestli to bylo v pracovní době či mimopracovní, to neuvedla. Také jí sdělovala, a dokonce někdy i ukázala, že jí (obžalované) poškozený posílal SMS zprávy, v nichž se ptal, kde je a co dělá. Tomu se [REDAKCE] nediví, poněvadž obžalovaná neměla pouze poškozeného, a poškozený se ptal, protože po [REDAKCE] se proslýchalo, že mu obžalovaná zahýbá, což [REDAKCE] může potvrdit. Ve vztahu s obžalovanou se tedy poškozený jevil jako žárlivý, ale tomu se nedá divit, když ho obžalovaná neustále podváděla. Ty SMS zprávy, které poškozený obžalované posílal, nepůsobily nějak „přes čáru“. Když se mu řeklo, že obžalovaná jde s „holkama“ na pivo, tak nepsal a dal pokoj, ale když mu obžalovaná nic nenapsala a večer nebyla doma, tak se jí snažil dovolat. Občas obžalované uvařila nějaké jídlo, a obžalovaná to poté podávala tak, že to vařila ona

(obžalovaná). [REDAKCE] u obžalované často trávila dlouhé noci a někdy tam i přespala, přičemž se nikdy nestalo, že by se tam poškozený objevil. Jen psal obžalované zprávy. Aby za obžalovanou šel na návštěvu v pracovní době, na to poškozený nemá „koule“. Začátkem června 2022 ji obžalovaná (po více než dvou letech) telefonicky kontaktovala s tím, že potřebuje dosvědčit, že ji poškozený „stalkoval“ a že u ní v pracovní době spal. [REDAKCE] jí na to sdělila, že to potvrzovat nebude, protože neví, jestli je to pravda. Obžalovaná jí pak začala nadávat a hovor ukončila. Pak ji obžalovaná zkoušela kontaktovat ještě přes Messenger a WhatsApp, ale ona to mazala a nyní ji má zablokovanou.

24. [REDAKCE] mimo jiné uvedla, že s obžalovanou byly kamarádky, a když obžalovaná byla ve vztahu s poškozeným [REDAKCE] měla i jiné vztahy. Když se o tom poškozený dozvěděl, tak jezdil k „bytovce“, kde obžalovaná bydlela, a hlídal ji, jestli někam nepůjde. Obžalovaná jí několikrát sdělila, že musela zrušit „akci“, protože se podívala z okna a viděla tam stát policejní auto. Podle [REDAKCE] si chtěl poškozený jen pro sebe dokázat, že ho obžalovaná skutečně podvádí, aby se s ní mohl rozejít. O tom, že by poškozený chodil během své noční služby k obžalované domů, [REDAKCE] nic neví, obžalovaná jí o tom nic neříkala. Pouze obžalované vadilo, že když měla zrovna jít za jiným chlapem, tak tam většinou stálo policejní vozidlo, a obžalovaná měla smůlu. Na sídlišti [REDAKCE] se zdržují samá „individa“ a osoby, které již měly problémy se zákonem, a také jsou tam továrny [REDAKCE] a ubytovna, a vlivem většího výskytu osob jsou tam větší kontroly ze strany policie. Takže policejní vozidlo zaparkované před „bytovkou“, kde bydlela obžalovaná, nemuselo přímo souviset s tím, že poškozený obžalovanou kontroluje. [REDAKCE] obžalovanou znala převážně ze společných akcí. Někdy obžalovaná s někým odešla a druhý den uváděla, že s ním spala, ale jestli to byla pravda, to nikdo neví. Co je o obžalované známo, tak si hodně půjčovala peníze od místních lidí, přičemž využívala situace jako např. když se kluk čerstvě rozešel s přítelkyní, obžalovaná ho hned zvala na kávu a půjčila si od něj 8 000 Kč. To, že si půjčovala anebo si to „odpracovala“, to ví asi každý, kdo obžalovanou zná. Jedná se o notorickou lhářku a žárlivku. Poškozeného zná [REDAKCE] delší dobu, bere ho jako známého a nic s ním neměla. Ohledně jeho vztahu s obžalovanou se poškozenému ze všech stran donášelo, že ho obžalovaná podvádí, a on začal žárlit a jezdit tam, aby se o tom přesvědčil. Jestli vystoupil z vozidla a šel k obžalované domů, to [REDAKCE] neví, ale nepředpokládá to, neboť jak ho poznala, tak se jedná o zodpovědného policistu, který má svou práci rád, a [REDAKCE] si myslí, že by za obžalovanou v pracovní době nechodil.
25. Obhajoba obžalované tak nebyla žádnou ze shora citovaných výpovědí potvrzena.
26. Obhajobu obžalované v podstatě nepotvrdil ani v hlavním líčení slyšený svědek [REDAKCE] manžel obžalované, neboť ten pouze uvedl, že již v době, kdy se podle obžalované měly stát události, pro které obžalovaná podávala trestní oznámení na poškozeného, měl s obžalovanou kamarádský vztah, často si volali. Několikrát se mu svěchovala s tím, že u ní poškozený přes noc přespával, ale to ví pouze od manželky, on sám jej u toho nikdy neviděl. Dále se tento svědek vyjadřoval k okolnostem, které přímo s věcí, která je předmětem obžaloby, až tak nesouvisejí.
27. Skutkový stav je dále prokazován písemným trestním oznámením poškozeného [REDAKCE] ze dne 7. 2. 2022 a podstatnou částí spisu GIBS sp. zn. GI-1902/TČ-2020-842050. Součástí spisu GIBS je protokol o trestním oznámení [REDAKCE] z 26. 5. 2020, podle něhož uvedla mimo jiné skutečnosti ve vztahu k tomu, že poškozený měl porušovat svou dozorčí službu a zdržovat se u ní doma během těchto zpravidla nočních služeb. Úředním záznamem GIBS z 6. 11. 2020, na který poukazuje obhajoba, je prokázáno, že tento byl sepsán o zjištěných učiněných poté, co byly vyžádány lokalizační údaje ke služebním vozidlům [REDAKCE] a [REDAKCE] v průběhu nočních služeb policisty [REDAKCE] v období od 1. 9. 2017 do 30. 6. 2020. [REDAKCE] rada GIBS, v tomto úředním záznamu na závěr mimo jiné uvádí, že vzhledem k v úředním záznamům uvedeným skutečnostem je možné nahlížet na trestní oznámení [REDAKCE] jako na věrohodné s tím, že ve věci nezbyde než ve smyslu ustanovení § 158 odst. 3 trestního řádu zahájit úkony trestního řízení. Byť obhajoba poukazuje na tento závěr policejního

orgánu GIBS, dlužno dodat, že to je závěr učiněný jako předběžný, neboť po něm následovala, jak je zřejmé z dalšího obsahu spisu, celá série vyšetřovacích úkonů, a to zejména podrobné výsledky policistů [REDACTED]

[REDACTED] tedy kolegů policisty – poškozeného – [REDACTED]

28. Policisté, jmenovitě ti, jež uvádí odvolací soud ve svém zrušujícím usnesení, byli dle pokynu odvolacího soudu vyslechnuti jako svědci. Zároveň byl doplňujícím výsledku podroben i policista [REDACTED] jak již bylo ostatně i shora uvedeno.
29. Policista [REDACTED] ve své výpovědi mimo jiné potvrdil, že v obžalobě uvedeném období zcela nepochybně někdy vykonával noční službu s poškozeným [REDACTED] konkrétní data si však již nepamatuje. Noční služba se slouží vždy ve dvou, rozhodně se nikdy nestalo, že by kolega [REDACTED] na delší dobu během noční služby vykonávané se svědkem sám odjel, ani si nevzpomněl, že by snad svědka žádal o to, aby ho někde svědek odvezl služebním vozidlem a pak ho jel vyzvednout. Měl-li by se snad vyjádřit k výpisům o tom, kde se dle GPS případně nacházelo v obžalobě uvedeném období služební vozidlo, pokud někde případně stálo, k tomu již není schopen se svědek s odstupem doby vyjádřit, čehož ostatně nebyl schopen ani, když byl vyslýchán na GIBS. Dodal též, že v [REDACTED] je lokalita [REDACTED] jednou z problémovějších lokalit, takže se jí policisté víc věnují. Ví o tom, že jednou z přítelkyň poškozeného byla i obžalovaná, jednou se stalo, že s kolegou [REDACTED] k ní byli v rámci služby pozváni na oběd, což bylo možné, když měli pauzu.
30. Dále byl jako svědek vyslechnut [REDACTED]. Také tento, dnes již bývalý policista, vypověděl o tom, že v obžalobě uvedeném období nepochybně sloužil s poškozeným noční směny, ale nevzpomíná si na to, že by se snad kolega vzdálil ze služby na nějakou delší dobu. Potvrdil rovněž, že lokalita [REDACTED] je nesporně lokalitou, v níž je vyšší koncentrace lidí, tudíž tam policisté museli zpravidla jezdit častěji. Ani tento svědek by již nebyl schopen vyjádřit se konkrétně k případným pohybům či delšímu stání služebního vozidla v rámci nočních služeb s kolegou [REDACTED] v obžalobě uvedeném období. K tomu nebyl ostatně schopen se vyjádřit ani při svém výslechu na GIBS. Dodal, že jeho výslech ze strany GIBS probíhal v době, kdy se sám psychiatricky léčil, na což upozorňoval vyslýchajícího. Obecně se vyjádřil k tomu, že nepochybně každý policista by považoval vyšetřování své osoby ze strany GIBS jako nepříjemné, ale kolega [REDACTED] je silná osobnost, takže to zvládnul a dokázal se nějakým způsobem obhájit. S kolegou [REDACTED] se mu sloužilo dobře, vynikal profesionalitou.
31. Rovněž byl jako svědek vyslechnut [REDACTED] nyní již policista na OO P ČR v [REDACTED]. Uvedl, mimo jiné, že v obžalobě uvedeném období nepochybně sloužil noční služby s kolegou [REDACTED]. Na konkrétní služby si však již nepamatuje. Mohlo se stát, že se během noční služby kolega na delší dobu vzdálil nebo sám odjel, ale to kvůli tomu, když prováděl šetření do svých spisů a bylo to hned navečer, kolem 19.00 hodin, což běžně dělával i sám svědek. Pokud měl kolega poměr s obžalovanou, mohlo se stát, že k ní jel na večeri, běžně na večeri domů jezdil i sám svědek. Dělo se tak během přestávky při noční službě. Svědek určitě během noční služby nevezl kolegu [REDACTED] za obžalovanou. Ke konkrétním výskytům služebního vozidla během nočních služeb s kolegou [REDACTED] již nebyl svědek schopen se vyjádřit s odstupem doby, ostatně nebyl schopen se k tomu vyjádřit ani při výslechu na GIBS.
32. Svědek [REDACTED] byl dříve rovněž policistou na OO P ČR v [REDACTED] takže v obžalobě uvedeném období mohl vykonávat noční služby s kolegou [REDACTED] jak ostatně i sám vypověděl. Vyjádřil se obecně k průběhu nočních služeb v obžalobě uvedeném období. Jednoznačně vyloučil, že by se vůbec mohlo stát, že by se kolega [REDACTED] během noční služby někde sám vzdálil a ukojoval nějaké své soukromé záležitosti. Svědek by již nebyl schopen se dnes vyjádřit ke konkrétnímu výskytu služebního vozidla v době služby s kolegou [REDACTED] v tehdejší období a k důvodům, proč se tam případně vyskytovalo. Obecně však uvedl, že

v lokalitě [REDAKCE] se často kontrolují vozidla, přičemž kontrola řidičů vozidel byla oblíbenou činností kolegy [REDAKCE] coby policisty.

33. Posledním z policistů vyslechnutých z pokynu odvolacího soudu byl svědek [REDAKCE]. Také tento potvrdil, že v obžalobě uvedeném období nepochybně s kolegou [REDAKCE] sloužil i noční služby, ale na jejich konkrétní průběh si samozřejmě již nepamatuje. Vyjádřil se i k tomu, že během noční služby byly tehdy přestávky, třeba půl hodiny na jídlo, takže to se policista mohl ze služby na tuto dobu vzdálit. Nikdy se nestalo, že by po něm kolega [REDAKCE] třeba chtěl vysadit u domu, kde bydlela obžalovaná s tím, že by tam případně chtěl či šel k ní něco řešit. Popsal také, proč bylo běžné, že v lokalitě [REDAKCE] se mohlo služební vozidlo vyskytovat poměrně často. Jde o lokalitu, kde často probíhaly ze strany policistů kontroly řidičů, protože v místě se nacházejí dvě velké továrny a dělníci z nočních služeb byli často policisty kontrolováni, zejména pracovníci [REDAKCE] jsou dost často pod vlivem alkoholu či OPL. S kolegou [REDAKCE] zrovna kamarádi nejsou, neví tedy, jak tento nesl průběh vyšetřování ze strany GIBS.
34. Podepsaný soud se nedomníval, že by bylo nutné v této trestní věci vyslýchat případně i další policisty, kteří mohli v obžalobě uvedeném období případně vykonávat noční služby s kolegou [REDAKCE].
35. Z listinného důkazu, konkrétně z usnesení GIBS o odložení věci podle § 159a odst. 1 trestního řádu ze dne 28. 3. 2021, plyne, že tato věc byla odložena, neboť ve věci nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak. Toto usnesení je velmi podrobně policejním orgánem zdůvodněno. V závěru je uvedeno, že na základě podaných vysvětlení zainteresovaných příslušníků Obvodního oddělení policie ČR [REDAKCE] nebylo jakkoli potvrzeno tvrzení oznamovatelky [REDAKCE] o tom, že by některý z policistů podezřelého [REDAKCE] odvezl do místa bydliště jmenované a zde ho nechal. Dále na základě provedeného vyhodnocení lokalizačních údajů služebních vozidel [REDAKCE] a [REDAKCE] nebylo potvrzeno, že by podezřelý [REDAKCE] přijel do místa bydliště oznamovatelky v půl jedenácté a toto opouštěl před jednou hodinou, aby byl v jednu hodinu na „tom bodu“. Stejně tak nebylo potvrzeno, že by podezřelý [REDAKCE] několikrát přijel domů k oznamovateli kolem šesté ráno. Tvrzení oznamovatelky, že podezřelý [REDAKCE] u ní přespával dvakrát měsíčně v období od září 2017 do prosince 2018, tedy celkem ve 32 případech, nebylo též provedenými úkony potvrzeno. Policejní orgán konstatoval, že výpověď oznamovatelky stojí osamoceně, v rozporu s tvrzeními vyslechnutých příslušníků Obvodního oddělení [REDAKCE] a v převážné většině i v rozporu se zjištěnými lokalizačními údaji služebních vozidel.
36. Tyto skutečnosti uváděné v odůvodnění předmětného usnesení o odložení věci mohl podepsaný soud sám verifikovat tím, když vyslechl shora uvedené policisty v hlavním líčení.
37. Jako předběžnou otázku musel tedy podepsaný soud vyhodnotit skutečnost, zda obžalovanou uváděné skutečnosti v trestním oznámení ve vztahu k uváděnému porušování služebních povinností poškozeným byly nepravdivé. Podepsaný soud dospěl k závěru, že nepravdivé byly.
38. Po zhodnocení všech shora uvedených důkazů jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech dospěl tedy soud k závěru, že všemi shora uvedenými důkazy bylo prokázáno, že obžalovaná [REDAKCE] se žalovaného jednání dopustila. Tím, že, v úmyslu způsobit jeho trestní stíhání, u policejního orgánu GIBS, s největší pravděpodobností z pomsty, lživě obvinila svého bývalého přítele – poškozeného [REDAKCE] z toho, že jako policista ji opakovaně v době nočních služeb jezdil kontrolovat do místa jejího tehdejšího bydliště, někdy se tam krátce i vyspal, eventuálně odvedl její dceru do školky, což bylo policejním orgánem GIBS prověřováno jako přečin porušení povinností dozorců nebo jiné služby podle § 390 odst. 1 trestního zákoníku, naplnila po objektivní a subjektivní stránce všechny znaky skutkové podstaty přečinu křivé obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku.

39. Úmysl obžalované tzv. křivě obvinít poškozeného v úmyslu přivodit mu trestní stíhání je prokazován právě tím, že na poškozeného podala trestní oznámení, proto musela očekávat, že bude trestně stíhán, či minimálně prošetřován k tomu příslušným orgánem. Obžalovaná byla přitom poučena orgánem GIBS o následcích nepravdivého oznámení, a to hned na samém počátku svého výslechu – viz č.l. 5 spisového materiálu. Celé trestní oznámení, resp. výpověď obžalované v něm uvedenou, je třeba pojímat komplexně. Hned v úvodu je zřejmé, že k samotné věci, kterou chtěla tehdy oznámit, uváděla obžalovaná, že poškozený v průběhu nočních služeb za ní jezdil domů, aby ji prý kontroloval, někdy se i stalo, že si šel lehnout a spal doma, když měl být ve službě, případně řekl s ním sloužícímu kolegovi, aby pro něj přijel, kdyby se něco dělo a byl včas na tzv. kontrolním bodu atp. (blíže k tomu viz celý druhý odstavce uvedený v textu trestního oznámení na str. 6-7 spisového materiálu). V závěru svého oznámení obžalovaná uvádí, že hlavním důvodem, proč podává trestní oznámení je to, její manžel [REDAKCE] byl prošetřován poštovní inspekcí, že vozí obžalovanou vozidlem při rozvážení balíků, což se měla poštovní inspekce údajně dozvědět od policistů. Domnívá se, že tak učinil [REDAKCE] protože nikdo jiný z policistů by přece neřešil, že obžalovaná jezdí s pošťákem v autě.
40. Skutečnosti, které uváděla obžalovaná v předchozí pasáži o trestním oznámení, tedy v pasáži předcházející shora citované větě, uváděla ovšem jako poměrně podstatné skutečnosti, a to po poučení o následcích vědomě nepravdivého trestního oznámení. Nelze tyto skutečnosti jen tak přehlížet. Tyto skutečnosti ostatně byly předmětem dalšího rozsáhlého šetření ze strany GIBS. Šlo totiž i o poměrně závažné obvinění policisty – poškozeného – z porušování povinností při výkonu jeho služebních povinností.
41. Tyto obžalovanou uváděné skutečnosti se ovšem nezakládaly na pravdě. Není přitom rozhodné, že prošetřování poškozeného nakonec jeho trestním stíháním neskončilo (tedy nedošlo k usnesení o zahájení trestního stíhání, ale k odložení věci. Pojem „lživě obvinít“ znamená ve smyslu právní teorie nepravdivě tvrdit, že jiný se dopustil jednání, které naplňuje skutkovou podstatu trestného činu, tj. vědomě objektivně nepravdivě informovat o skutkových okolnostech, tedy o tom, kdy, kde a jak měl být trestný čin spáchán a kdo je pachatelem. Z hlediska naplnění formálních znaků základní skutkové podstaty trestného činu podle § 345 odst. 1 trestního zákoníku je nevýznamný záměr, resp. motiv jednání pachatele a rovněž způsob provedení činu. Lživé obvinění musí směřovat vůči konkrétní osobě, což se rovněž v případě jednání obžalované stalo. Lživé obvinění se musí týkat trestného činu, byť pachatel nemusí uvést právní kvalifikaci činu, za kterého jiného lživě obviňuje. Postačí, uvede-li skutkové okolnosti, které naplňují znaky některého trestného činu. Obvinění spočívá podle právní teorie v případě trestného činu podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku v jednání pachatele, které může být podnětem k trestnímu stíhání konkrétní nevinné osoby. Zpravidla půjde o oznámení učiněné některému orgánu činnému v trestním řízení. Forma tohoto oznámení není rozhodná. Z hlediska naplnění znaků této skutkové podstaty je bez významu, zda osobě lživě obviněné bylo sděleno obvinění, nebo dokonce došlo k jejímu odsouzení, nebo věc byla orgánem trestního řízení odložena, protože křivému obvinění neuvěřil. Stačí, že pachatel jiného lživě obvinil v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání.
42. [REDAKCE] se ostatně ve své výpovědi mimo jiné vyjádřila v tom smyslu, že po ní obžalovaná telefonicky žádala, aby jí potvrdila skutečnosti, že policista [REDAKCE] u obžalované v průběhu pracovní doby spal a že ji stalkoval. Na to jí svědkyně sdělila, že nic potvrzovat nebude, protože neví, jestli je to pravda, pak jí obžalovaná prý začala nadávat a hovor s ní ukončila.
43. Není důležité objasňovat motiv trestné činnosti pro účely posouzení toho, zda se obžalovaná žalovaného jednání dopustila.
44. Rozhodoval-li soud odsuzujícím rozsudkem, pak další úvahy podepsaného soudu směřovaly k tomu, jaký trest má být obžalované za předmětné jednání uložen. Při těchto úvahách postupoval soud podle zásad uvedených v ustanoveních § 38 a § 39 trestního zákoníku a posuzoval existenci polehčujících a přitěžujících okolností tak, jak jsou tyto definovány v ustanoveních § 41 a § 42

trestního zákoníku. Nemohl přitom přehlédnout, že obžalované musí být za splnění zákonných podmínek uvedených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku uložen tzv. souhrnný trest, a to ve vztahu k jejímu předchozímu odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Táboře citovaným shora, neboť nyní posuzovaného jednání se obžalovaná dopustila před doručením trestního příkazu v předchozí trestní věci. Soud však uzavřel, že postačí ještě uložení trestu nespojeného s přímým odnětím svobody, tedy trestu odnětí svobody podmíněně odloženého. Souhrnný trest musel být ukládán jako trest přísnější nežli byl trest, k němuž je souhrnný trest ukládán. Původní trest byl uložen ve výměře 12 měsíců se zkušební dobou v trvání 30 měsíců. Nyní je trest ukládán podle sazby trestu odnětí svobody uvedené v ustanovení § 345 odst. 2 trestního zákoníku, tedy v sazbě až 3 let odnětí svobody. Jako přiměřený všem okolnostem případu a vzhledem k osobě obžalované považoval soud za přiměřený souhrnný trest odnětí svobody ve výměře 24 měsíců se zkušební dobou v délce 40 měsíců.

45. Vzhledem k ukládání souhrnného trestu musel být zrušen předchozí výrok o trestu, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
46. Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku byla obžalované uložena tzv. přiměřená povinnost podle svých sil během zkušební doby podmíněného odsouzení uhradit škodu trestným činem způsobenou.
47. Pokud jde o náhradu škody, v tzv. adhezním řízení poškozený [REDAKCE] uplatnil částku 100 000 Kč za tzv. duševní útrapy. V rámci svého výsledku při prvním hlavním líčení a doplňujícího výsledku při dalším hlavním líčení popsal, jak jej poznamenalo, že byl delší dobu prošetřován ze strany GIBS, jaké problémy psychického rázu mu nepravdivé trestní oznámení obžalované přivodilo, či neustále přivádí. Velice trpí tím, když musí znovu k soudu, když mu kolegové či bývalí kolegové „vyčítají“, že kvůli němu musí k soudu. Ostatně i v průběhu doplňujícího výsledku při druhém hlavním líčení bylo na poškozeném patrné, že je mu další účast u soudu velice nepříjemná, když musí znovu čelit dotazům na to, jakými duševními útrapami v důsledku jednání obžalované trpí. Právní oporu má poškozeným uplatněný nárok v následujících ustanoveních občanského zákoníku. Podle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním, kdy takové zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Podle § 2956 občanského zákoníku vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 2957 občanského zákoníku způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jímí jsou podle zákona úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody.
48. Byť lze do jisté míry souhlasit s obhajobou v tom, že poškozený jako policista je povinen či by měl být schopen snášet vyšší míru psychické zátěže, která je s takovým povoláním spojena, nelze to chápat absolutně tak, že je povinen snášet cokoliv. Není povinen, jen proto, že je policistou, se schopností nést vyšší míru psychické zátěže, snášet úmyslná nepravdivá obvinění, která jej mohou poškodit právě při výkonu takového povolání. Aby policista mohl vykonávat řádně svou funkci, vedle jiných skutečností a předpokladů musí být také zejména náležitě respektován okolím. Není povinen snášet to, co jej před okolím zcela úmyslně jinou osobou nepravdivě znevažuje a poškozuje jeho vážnost, čest a důstojnost. Na obvodním policejním oddělení v [REDAKCE] kde vykonával, a i nadále vykonává službu, jej nepravdivé trestní oznámení obžalované přinutilo čelit několikaměsíčnímu nepříjemnému vyšetřování ze strany GIBS. I on sám hovořil o tom, jak malé je město [REDAKCE] a jak o tomto prošetřování vědělo „téměř celé město“. Změnilo to atmosféru v jeho zaměstnání, neuspěl ve výběrovém řízení, do něhož se přihlásil, i nyní nese následky této

pro něj nepříjemné události. Sama obžalovaná se chovala tak, že do této záležitosti zainteresovala cizí lidi a žádala je, aby potvrdili její slova (jak o tom vypověděla zejména svědkyně [REDAKCE]). I proto se šetření ze strany GIBS nemohlo na tak malém městě utajit. Předtím, než začal být prověřován, neměl v práci žádné problémy, pouze v minulosti byl neprávem obviněn jistou narkomankou, že se vůči ní měl dopustit nějakého sexuálního útoku. O okolnostech, za jakých probíhalo šetření ze strany GIBS, se ostatně poškozený [REDAKCE] zmiňuje i ve svém písemném trestním oznámení. Obžalovaná velmi negativně a poměrně zásadním způsobem vědomě zasáhla do práva poškozeného na ochranu jeho cti a důstojnosti, hlavně do jeho soukromého a potažmo i profesního života. Sám se ostatně vyjádřil i v tom směru, že v jednu dobu byl kvůli tomu rozhodnutý ukončit služební poměr u policie.

49. Podepsaný soud se nedomnívá, že nutným předpokladem pro to, aby vůbec mohla být nemajetková újma v podobě duševních útrap poškozenému přiznána, je to, jestli případně poškozený vyhledá psychologa či psychiatra, případně byl či je v souvislosti s duševními útrapami nějak medikován. Poškozený tuto pro něj nepříjemnou delší dobu (a i nadále trvající) situaci zvládnul sám, aniž by musel navštívit nějakého odborníka. To však neznamená, že duševně netrpěl či netrpí.
50. Soud si je vědom toho, že pro stanovení výše peněžní satisfakce za duševní útrapy není nikde zakotveno žádné pevné pravidlo či způsob výpočtu, jako je tomu například v případě bolestného. Existují však jisté okolnosti, dle kterých má být uplatněný nárok posouzen či posuzován, přičemž jedním z nich je závažnost vzniklé újmy a dalším jsou okolnosti, za kterých k porušení práv poškozeného došlo. Pokud jde o důvody, proč poškozený nárok uplatnil, soud se s nimi zcela ztotožňuje. Pokud jde o částku, kterou poškozený uplatnil, nebyl důvod mu ji zcela nepřiznat, neboť není vzhledem k vážnosti zásahu do jeho psychického života nijak přehnaná a současně nelze ani uzavřít, že by pro obžalovanou bylo zcela likvidační, když bude povinna ji zaplatit, neboť ji může hradit i v pravidelných splátkách. Neexistují-li žádné bližší konkrétní postupy, jak má být částka vypočtena, vycházel soud ze své volné úvahy.
51. Zbývá dodat, že nárok přiznaný v adhezním řízení podle § 228 odst. 1 trestního řádu je pro poškozeného tzv. exekucním titulem v případě, že obžalovaná svou povinnost k náhradě škody nebude plnit dobrovolně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní

zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 29. června 2023

Mgr. Helena Mörtlová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Skopcová.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku o vině a trestu právní moci dne 14.09.2023 změna ve výroku o o náhradě nemajetkové újmy viz rozs. Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka Tábor ze dne 14. 9. 2023, č. j. 14 To 146/2023 - 241. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 09.10.2023.